

Arrest

nr. 125 332 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
en haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar minderjarig kind X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de banyangi-etnie te behoren en uit Bachou Akagbe (Manyu division, Obabajang subdivision, South West Province) afkomstig te zijn. U verbleef in het dorp Bachou Akagbe met uw ouders, uw jongere zus, (E.), en uw drie broers, (Aug.), (Ach.) en (O.). U ging naar school in Mamfé, maar stopte in form 3. U ging bij uw vriendje wonen, (V.E.O.), in Eyangmangha (Emojock subdivision), een regio waar voornamelijk mensen van de ejagham-etnie verblijven. Hij vertelde u dat er voor u zou gezorgd worden, gezien zijn oudere broer, (E.M.), chief was. U werd zwanger en beviel van een dochter, (E.A.), op 4 februari 2007 in Bamenda. Op 19 november 2010 beviel u in Buea van een zoon, (E.P.B.). Op 4 mei 2011 overleed (V.E.O.) aan

een ziekte. 's Anderendaags werd hij in het dorp begraven. U had ongeveer negen jaar met hem gelukkig samengewoond. U was niet besneden, gezien u ziek was toen u jong was. (V.E.O.) zei dat u niet hoefde besneden te worden, omdat u niet van hun dorp was. Hij waarschuwde u eveneens niet met (E.M.) te huwen indien zijn familie het u ooit zou voorstellen, gezien hij een slecht man was. Hij zei u terug te gaan naar uw dorp. Na de begrafenis vroeg de familie van (V.E.O.) u met zijn jongere broer, (Eb.A.), te huwen. U aanvaardde. Maar (E.M.) zei dat hij als oudste broer recht had op u en u met hem diende te huwen. Zijn broers en zussen protesteerden tevergeefs. Uw spullen werden in het huis van (E.M.) geplaatst. Hij wilde per se met u huwen, maar u zou eerst besneden moeten worden op 5 augustus 2011. Op 24 juli 2011 werd echter al een poging ondernomen om u te besnijden, maar u verzette zich. U zocht op 24 juli 2011 uw toevlucht bij een vriendin, (Et.), in het dorp, maar u werd na drie dagen gevonden, geslagen en teruggebracht naar de woning van (E.M.). Hij waarschuwde u niet meer weg te lopen. U liep opnieuw weg op 27 juli 2011 en u nam (E.P.B.) met u mee. U liet uw dochter, (E.A.), achter in het dorp. U vreest nu dat zij ook zal besneden worden. U vluchtte naar uw tante, (E.J.), in het naburige dorp, Npot. De pastoor uit uw dorp, (J.), zou u helpen het land te verlaten. Hij nam de nodige regelingen hiertoe. Intussen verbleef u met uw tante in een dorp nabij Kumba, Nguti. Op 17 september 2011 reisde u vanuit Douala, onder begeleiding van de pastoor, per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg asiel aan op 19 september 2011.

U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten voor: een identiteitskaart van Kameroen (met nummer 108133424, afgeleverd op 8 augustus 2008); een medisch attest (van dr. (L.V.), dd. 5 juli 2012) en een lidkaart van GAMS Belgique.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door de broer van uw partner, (E.M.), omdat u weigerde hem te huwen na het overlijden van uw partner. U vreest eveneens te worden besneden naar aanleiding van dit huwelijk. U vreest tevens dat uw dochter, Ashley, zal besneden worden.

Uw verklaringen met betrekking tot het gedwongen karakter van uw huwelijk met de broer van uw partner, (E.M.), -en de daarmee samenhangende besnijdenis- zijn in het geheel niet overtuigend. U verklaarde dat uw schoonfamilie bijna onmiddellijk na de begrafenis van (V.E.O.) u zei dat u moest huwen met zijn jongere broer, (Eb.A.), hetgeen u aanvaardde (gehoorverslag, p. 8). De oudere broer van (V.E.O.) weigerde dit echter en zei dat u met hem diende te huwen, gezien hij recht op u had en het traditie was dat hij de vrouw van zijn overleden broer huwt (gehoorverslag, p. 8). U weigerde een huwelijk met (E.M.), gezien hij niet alleen oud was, maar (V.E.O.) ook had gezegd dit niet te aanvaarden als de familie het u zou voorstellen en terug te keren naar uw dorp (gehoorverslag, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat dit huwelijk met (E.M.) niet geheel onverwacht kwam, gezien uw partner, (V.E.O.), er u reeds voor had gewaarschuwd. Gevraagd waarom u dan aanvaardde om bij (V.E.O.) te blijven wonen, indien u op de hoogte was van deze traditie, stelde u dat u er al meer dan negen jaar was en u dacht dat het u niet zou overkomen, gezien het ook geen traditie is onder uw eigen etnie (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd of (V.E.O.) u dan niet inlichtte over de tradities van zijn etnie, en meer bepaald de traditie van het leviraatshuwelijk, zei u dat u dacht dat u zou kunnen huwen met de jongere broer van (V.E.O.), hetgeen u wel aanvaardde (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd of u dan niet moest besneden worden indien u met de jongere broer van (V.E.O.) zou huwen, zei u van wel en dat u dan nog steeds zou hebben moeten weglopen (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd of u dan niet van de besnijdenis wist toen u met (V.E.O.) ging samenwonen, zei u dat u er van op de hoogte was (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd waarom u dan met hem ging samenwonen, zei u dat u niet met hem was gehuwd en dus niet hoefde besneden te worden (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd of u zich dan geen vragen heeft gesteld over wat er u te wachten stond in geval van het overlijden van (V.E.O.), zei u dat u nog jong was, er niet echt over had nagedacht en hem gewoon was gevolgd (gehoorverslag, p. 9), hetgeen op zich al weinig coherent is met uw eerdere verklaring dat (V.E.O.) u had ingelicht over de tradities onder zijn etnie (gehoorverslag, p. 9) en u zelfs één of twee keer had gewaarschuwd niet met (E.M.) te huwen indien zijn familie het u zou voorstellen (gehoorverslag, p. 8). Al hetgeen voorafgaat indachtig en vooral uw verklaring dat het traditie is met de broer van uw overleden partner te huwen en daarmee samenhangend u te laten besnijden en u dit niet wilde gezien (E.M.) al oud was en (V.E.O.) u had gewaarschuwd niet met hem te huwen, is het niet aannemelijk dat u tijdens de periode na het overlijden van uw partner op 4 mei 2011, niet onmiddellijk stappen had ondernomen om dit huwelijk -dat er volgens uw uitleg hoe dan ook zat aan te komen- te vermijden. Op de vraag waarom u niet eerder dan 24 juli 2011 maatregelen nam om dit huwelijk te vermijden, zei u dat u aan uw kinderen dacht en u dacht dat u terug moest naar uw eigen familie en u onderschatte dat de chieft met u wou huwen, hetgeen niet verenigbaar is met uw eerdere verklaringen dat (E.M.) u bijna onmiddellijk na de begrafenis

(op 5 mei 2011) zei dat u met hem diende te huwen en uw spullen in zijn huis plaatste (gehoorverslag, p. 8). Later tijdens hetzelfde gehoor stelde u echter dat uw spullen nog niet naar het huis van (E.M.) waren gebracht toen u wegliep op 24 juli 2011 (gehoorverslag, p. 8). Gezien kan worden aangenomen dat in Kameroen het overlijden van een partner de vrouw in een precare positie plaatst (ten aanzien van haar schoonfamilie), is het in het geheel niet aannemelijk dat u niet de gepaste maatregelen nam (al was het maar door u terdege in te lichten met betrekking tot uw precare situatie). Overigens is het merkwaardig dat u ongemerkt met uw zoon kon vluchten op 27 juli 2011 nadat u eerder zich op 24 juli 2011 had verzet tegen een besnijdenis (gehoorverslag, p. 9) en u was weggelopen naar een vriendin, waar u zich drie dagen schuil had gehouden (gehoorverslag, p. 8). Er zou toch verwacht worden dat (E.M.), zolang het huwelijk nog niet was voltrokken, meer waakzaam zou zijn.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het gedwongen leviraatshuwelijk verder ondermijnd door de vage verklaringen die u omtrent de persoon van (E.M.) heeft afgelegd. U stelde dat u niet met (E.M.) wou huwen, gezien hij oud was (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd hoe oud (E.M.) dan wel was, zei u dat hij vijftig of zestig jaar of zo was, maar u het eigenlijk niet weet (gehoorverslag, p. 4). U wist evenmin sedert wanneer (E.M.) chief van het dorp was (gehoorverslag, p. 4). De (volledige) naam van de moeder van (V.E.O.) en (E.M.) was u onbekend (gehoorverslag, p. 4). U zei dat u haar (M.) noemde, maar u haar volledige naam niet weet (gehoorverslag, p. 4). U zei dat (V.E.O.) zeven broers (waaronder (E.M.)) en zussen had, maar u kon er slechts vier bij naam vernoemen (gehoorverslag, p. 5). U beweerde dat (E.M.) veel kinderen had, maar hoeveel kinderen hij dan wel had, kon u niet zeggen (gehoorverslag, p. 7). U verklaarde met (V.E.O.) in de family compound te hebben verbleven, alwaar tevens veel andere familieleden verbleven (stiefbroers, stiefzussen, stiefmoeders van (V.E.O.)), maar u kon merkwaardig genoeg niemand van deze familieleden bij naam vernoemen. U zei dat het er zo veel waren (gehoorverslag, p. 7). Ook over het beroep van (E.M.) bent u hoogst onduidelijk. Zo zei u dat u eerst had gehoord dat hij advocaat was, maar u niet weet waar hij dit beroep zou hebben uitgeoefend. Vervolgens zei u dat u soms hoorde dat hij commandant van de politie was, maar u evenmin weet waar of wanneer hij dit zou zijn geweest (gehoorverslag, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat u dermate weinig zou kunnen vertellen over de persoon met wie u zou gedwongen worden te huwen, (E.M.), gelet op uw verklaring gedurende negen jaar met (V.E.O.) te hebben samengewoond en (E.M.) op slechts enkele huizen afstand verbleef (gehoorverslag, p. 4).

Aansluitend op voorgaande vaststellingen, maakte u geenszins aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst of dat u bij een terugkeer geen beroep op hen kan doen. U stelde geen beroep te hebben gedaan op de politie met betrekking tot uw gedwongen huwelijk en daarmee samenhangende besnijdenis, omdat ze niets doen; u geen geld had om hen om te kopen en het ook om de chief ging (gehoorverslag, pp. 9 en 10). Deze uitleg vormt geen afdoende verantwoording om zelfs geen poging te ondernemen om klacht in te dienen bij de bevoegde autoriteiten. De enkele veronderstelling dat uw autoriteiten geen bescherming zouden willen verlenen, is niet van aard om elk ontbreken aan nationale bescherming te kunnen aantonen. Bovendien blijkt uw verklaring dat de autoriteiten niets ondernemen in strijd te zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Deze informatie wijst er op dat de Kameroense autoriteiten wel degelijk maatregelen nemen om deze praktijk te stoppen. Zo werd het leviraatshuwelijk onwettig verklaard door de wetgevende macht en kunnen vrouwen die tegen hun wil een leviraatshuwelijk dienen te ondergaan zich richten tot de rechtbank, die hiervoor straffen kan uitspreken van maximaal 10 jaar opsluiting en FCFA 1.000.000 boete. Er zijn daarbij ook vonnissen bekend inzake leviraatshuwelijk waarbij het gerecht besliste in het voordeel van de vrouw. U blijkt evenmin hulp te hebben gezocht bij organisaties die opkomen voor vrouwenrechten. U zei dat u hier niets over af weet (gehoorverslag, p. 10). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat vrouwen in uw situatie ook juridische en financiële bijstand kunnen verkrijgen van het Ministry for Women's Empowerment and the Family of van hiertoe gespecialiseerde ngo's (zie bijgevoegde informatie in het administratieve dossier). U maakte bijgevolg niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten of op de bemiddeling van enige andere organisaties die opkomen voor vrouwenrechten.

Tot slot maakte u niet aannemelijk dat het ontvluchten van uw land van herkomst en het vragen van internationale bescherming, de enige optie voor u was om aan (E.M.) (en een gedwongen huwelijk en besnijdenis) te ontkomen. Gevraagd of besnijdenis in heel Kameroen wordt uitgevoerd, ontkende u dit en zei u dat het enkel in de South West en in het Noorden, bij de haussa-etnie, wordt uitgevoerd. U voegde er aan toe dat het zelfs ook niet altijd bij de banyangi-etnie wordt uitgevoerd (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd of u niet elders in Kameroen kon verblijven, zei u dat ze u zouden vinden. Gevraagd hoe ze u zouden kunnen vinden, herhaalde u enkel uw verklaring dat ze u zouden vinden (gehoorverslag, p. 10) en niets kan verborgen worden (gehoorverslag, p. 9). U

maakte echter niet aannemelijk dat (E.M.) u overal zou kunnen vinden in Kameroen. Gevraagd waarom u niet terug kon naar uw familie, zei u opnieuw dat u er zou gevonden worden (gehoorverslag, p. 8). Gevraagd of uw familie u niet zou kunnen beschermen, ontkende u dit en zei u dat uw familie arm is en niet tegen de chieftop kan, zelfs al gaat het om een chieftop van een ander gebied (gehoorverslag, p. 9). Gelet op uw verklaringen dat (1) (V.E.O.) u zei naar uw dorp terug te keren indien uw familie u zou uithuwelijken aan (E.M.) (gehoorverslag, p. 8) en (2) ook de pastoor zei dat, indien hij geen visum zou kunnen regelen, u diende terug te gaan naar uw familie (gehoorverslag, p. 9), lijkt het er nochtans op dat ook (V.E.O.) en de pastoor deze optie niet totaal onmogelijk achtten of uitsloten. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u een geïsoleerd bestaan leidde in Kameroen (uw dochter is in Bamenda geboren en uw zoon in Buea, gehoorverslag, p. 5) en uw moeder deed beroep op u om documenten voor uw jongere broer te halen in Buea (gehoorverslag, p. 5), waaruit toch een zekere zelfstandigheid blijkt.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het gedwongen karakter van uw huwelijk met (E.M.) en de daarmee samenhangende besnijdenis.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter, Ashley, kan het volgende worden opgemerkt. U stelde dat u erg veel geluk heeft gehad dat u kon ontsnappen aan de besnijdenis (gezien u op jonge leeftijd ziek was, gehoorverslag, p. 6), maar dat Ashley zich nog steeds in het dorp bevindt en zij binnenkort negen zal zijn en besneden zal worden (gehoorverslag, p. 8). In het licht van deze beweringen, en meer bepaald gezien uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u er zich reeds in Kameroen van bewust was dat besnijdenis voor u geen goede zaak was, is het niet aannemelijk dat u uw dochter niet meenam (maar wel uw zoon) om haar besnijdenis (die er volgens uw verklaringen met zekerheid zit aan te komen) te verhinderen. U kon evenmin preciseren of uw dochter sedert uw aankomst in België in 2011 inmiddels zou zijn besneden (gehoorverslag, p. 10). U stelde met niemand meer contact te hebben (gehoorverslag, pp. 5 en 10). Het is weinig aannemelijk dat u geen contact met iemand in Kameroen kon opnemen (bijvoorbeeld met uw tante of de pastoor uit uw dorp van wie u een telefoon had gekregen, gehoorverslag, p. 5) om poolshoogte te nemen met betrekking tot de situatie van uw dochter. Zelfs indien de pastoor zijn telefoon niet zou opnemen, bestaan er andere manieren om met iemand contact te zoeken die u zou kunnen inlichten over de situatie van uw dochter.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De door u voorgelegde identiteitskaart van Kameroen (met nummer 108133424, afgeleverd op 8 augustus 2008) bevat identiteitsgegevens die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. Het door u voorgelegde medisch attest (van dr. (L.V.), dd. 5 juli 2012) vermeldt littekens, maar dit vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep, vermits de arts zich in dit verband enkel kan baseren op uw verklaringen. De lidkaart van GAMS toont enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kan uw asielrelaas niet staven. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/2 *juncto* 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster verwijst naar de objectieve elementen in het administratieve dossier: het CGVS twijfelt niet aan haar afkomst uit de South West Province van Kameroen, noch aan haar etnie of de etnie van wijlen haar partner. Verzoekster meent dat ze een gegronde toekomstige vrees heeft voor genitale verminking, rekening houdend met de zeer hoge prevalentiegraad van besnijdenis in de South West Province van Kameroen, voor leviraatshuwelijk en onmenselijke straffen, gelet op de minderwaardige positie van de vrouw ten aanzien van de wet en de maatschappij en gelet op de onmogelijkheid/onwil van Kameroen om vrouwen te beschermen tegen genitale verminking, leviraatshuwelijk en vrouwenmishandeling. Verzoekster brengt uitvoerige landeninformatie aan, *in casu* voor de regio vanwaar ze afkomstig is. Verzoekster merkt op dat moet worden gekeken naar de South West Province waar ontegensprekelijk

een hoge prevalentiegraad heerst zonder dat de overheid ingrijpt. Verzoekster wijst er nog op dat er geen enkele tegenstrijdigheid voorkomt in haar verklaringen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar de subjectieve elementen in het administratieve dossier: verzoekster merkt op dat haar wordt verweten niet onmiddellijk stappen te hebben ondernomen om dit leviraatshuwelijk te vermijden: verzoekster heeft een zeer beperkte scholing genoten en liet zich leiden door haar partner, op het ogenblik van het overlijden van haar partner had verzoekster twee jonge kinderen; na negen jaar kon verzoekster niet zomaar terug naar haar eigen dorp en familie waar haar dochtertje ook riskeerde te worden besneden; de broers van de partner van verzoekster verzetten zich ook tegen een huwelijk met de oudere broer en ze hoopte dat het huwelijk niet zou doorgaan; verzoekster kon niet zomaar gaan klagen bij politie of autoriteiten omdat deze zich op vier à vijf uur wandelen bevonden en dat ze toch niets zouden ondernemen tegen een chieft; verzoekster stelt tenslotte dat ze maar één van haar kinderen op de vlucht kon meenemen en voor haar zoon koos die toen nog een baby was. Verzoekster stelt zich de vraag welke “gepaste maatregelen” ze had kunnen nemen. Verzoekster is van mening dat haar houding haar geenszins ten kwade kan worden geduid. Het overlijden van de partner van verzoekster plaatste haar in een zeer kwetsbare en precarie positie. Verzoekster is het bovendien niet eens met de opmerking in de bestreden beslissing dat ze niet genoeg wist van de persoon van (E.M.). Verzoekster somt op wat ze wel van hem en de familie weet.

Waar het CGVS stelt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat ze niet kon rekenen op bescherming van de autoriteiten en geen beroep zou hebben gedaan op de politie, merkt verzoekster op dat de politie zich op vier à vijf uur wandelen van het dorp bevond en zij een dergelijke afstand niet kon afleggen met haar kinderen. Bovendien onderneemt de politie niets tegen een chieft, wat ook blijkt uit internationale verslaggeving. De autoriteiten ondernemen evenmin iets tegen leviraatshuwelijken en intergouvernementele organisaties komen niet tussen in dergelijke culturele-familiale aangelegenheden. Verzoekster wijst er nog op dat veroordelingen inzake leviraatshuwelijken zeer sporadisch zijn en in geen geval worden uitgesproken tegen een chieft. Verzoekster meent dat ze in Kameroen in geen geval bescherming kon genieten. Verzoekster merkt hierbij op dat het merkwaardig is dat het CGVS niet motiveert inzake het risico op besnijdenis in haar hoofde, maar enkel argumenteert inzake het leviraatshuwelijk.

Verzoekster stelt voorts dat er geen binnenlands vluchtalternatief was. Vrouwenbesnijdenis wordt nog steeds op grote schaal uitgevoerd in de regio van verzoekster en het is nog steeds niet strafbaar. Volgens verzoekster is vluchten naar een andere streek niet opportuun. De chieft zou haar overal kunnen vinden en gedwongen meenemen naar het dorp of zelfs vermoorden. De overheid doet niets. Volgens verzoekster was terugkeren naar haar familie geen oplossing, vermits ze daar riskeerde om te worden besneden, alsook haar dochter en de chieft haar daar zeker zou vinden. Verzoekster stelt dat ze in Kameroen een geïsoleerd leven leidde, ongeschoold is, zelf zeer jong is met twee kleine kinderen. Verzoekster deed wat in haar mogelijkheden lag. Volgens verzoekster was vluchten uit Kameroen de enige mogelijkheid om aan het leviraatshuwelijk en de besnijdenis te ontkomen. Verzoekster heeft haar dochter niet kunnen meenemen, wat veel pijn en leed geeft. Nog erger is dat verzoekster geen contact meer kan krijgen met de pastoor, noch met haar tante. Verzoekster ziet niet in op welke manier ze hoe dan ook contact had kunnen opnemen met iemand in het dorp.

Volgens verzoekster motiveert het CGVS op geen enkele wijze dat er tot op heden nog steeds geen wet is die vrouwenbesnijdenis strafbaar maakt en dat de overheid niets doet om dergelijke praktijken te vermijden. Verzoekster meent dat ze bij een terugkeer haar eigen besnijdenis niet kan ontlopen. Verzoekster meent dat het CGVS bij de beoordeling heel kort door de bocht ging. Volgens verzoekster is een nakende gedwongen besnijdenis bij haar terugkeer aannemelijk gezien haar woonplaats en etnie. Verzoekster stelt nog dat een vrouw in haar gemeenschap machteloos is en dat zijzelf compleet machteloos is om haar besnijdenis verder te vermijden, indien ze daar zou zijn gebleven. Volgens verzoekster is er geen sprake van een individuele, objectieve en onpartijdige beoordeling door het CGVS. Verzoekster meent dat rekening houdend met haar status en persoonlijke situatie dat men enkel kan oordelen dat de daden waaraan verzoekster werd blootgesteld en dreigt te worden blootgesteld, dienen te worden beschouwd als een vervolging en ernstige schade. De gebeurtenissen die verzoekster meemaakte zijn een ernstige traumatische ervaring voor haarzelf en haar zoontje.

Rekening houdend met het profiel van verzoekster en met de objectieve context van de situatie in Kameroen en meer bepaald in de South West Province zijn er volgens verzoekster terecht objectieve redenen voor een vrees. De prevalentiegraad van genitale verminking in de South West Province is quasi 100%. Vooral de chiefs zijn volgens verzoekster een sleutel in het vasthouden aan genitale

verminking. Degenen die tegen de chiefs opkomen, worden met de dood bedreigd, geslagen en zelfs vermoord. De overheid blijft doof. De ngo's en andere activisten tegen genitale verminking boeken geen positieve resultaten in de South West Province. Niet besneden vrouwen worden uitgesloten van het huwelijk, mishandeld, gediscrimineerd,... Vooral in de Ejaghamstam in de South West Province, de stam van wijlen haar partner, is vrouwenbesnijdenis onvermijdelijk. De prevalentiegraad is er immers 100%. Dit wordt ook bevestigd door het Rode Kruis. Uit een rapport van Amnesty International blijkt nog dat vrouwen ook worden onderworpen aan allerlei mensonwaardige behandelingen. Hoewel de prevalentiegraad voor Kameroen 1,4% is, moet worden gekeken naar streken waar deze compleet streekgebonden is. De streek vanwaar verzoekster afkomstig is, heeft een hoge prevalentiegraad. Bovendien blijkt uit de informatie dat er geen wetgeving is die vrouwenbesnijdenis verbiedt en dat de overheid niets doet tegen hen die dit toepassen. Volledigheidshalve verwijst verzoekster naar een uitspraak van het Hof van Beroep in de Verenigde Staten waaruit blijkt dat in Kameroen genitale verminking streekgebonden is. Het *Report of the Committee against Torture* spreekt ook boekdelen, vrouwen worden werkelijk mishandeld in Kameroen en hebben een lage status op alle gebied. Dit heeft ook een directe invloed op de mogelijkheid voor vrouwen om hun rechten uit te oefenen. De mensenrechten worden grovelijk met de voeten getreden. Vrouwen worden gezien als bezit van hun echtgenoot. Bij het overlijden van hun man bevinden vrouwen zich in een zeer kwetsbare positie en worden zij onderworpen aan allerlei vernederende behandelingen, waaronder het leviraatshuwelijk. *In casu* werd verzoekster fysisch mishandeld met blijvende littekens op haar lichaam. Volgens verzoekster is het leviraatshuwelijk sociaal verankerd in de maatschappij zodat het onmogelijk wordt voor vrouwen om dit te weigeren.

Volgens verzoekster moet het vaststaand feit dat ze riskeert ernstige genitale verminking te ondergaan en te worden gedwongen tot een leviraatshuwelijk en dat ze reeds ernstige vervolging heeft ondergaan in het verleden, een grote rol te spelen in de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekster stelt dat ze reeds slachtoffer was van gewelddaden. Conform artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet geldt dan ook een versoepeling van de bewijslast. *In casu* is er volgens verzoekster een vermoeden of ernstige aanwijzing dat de vrees voor een nieuwe vervolging gegrond is. Het was volgens verzoekster aan het CGVS om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of schade ten aanzien van verzoekster zich niet zal herhalen.

Verzoekster vindt het merkwaardig dat het CGVS het hoger belang van haar zoontje niet heeft onderzocht. Verzoekster merkte nochtans op dat haar zoontje een ernstig trauma heeft opgelopen door de gebeurtenissen. Tot op heden kan haar zoontje niet spreken.

Vrouwelijke genitale verminking is volgens verzoekster door UNHCR beschouwd als een aanhoudende en blijvende vorm van vervolging, gelet op de gevolgen op lange termijn op de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de vrouw en omwille van de aanhoudende bedreiging ten aanzien van deze vrouwen. Verzoekster stelt te behoren tot de sociale groep van de vrouwen in Kameroen en een politieke overtuiging te hebben door de weigering van de besnijdenis binnen haar etnie en die van wijlen haar partner. In Kameroen kan zij zich niet beschermen.

Verzoekster meent dat ze zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Het is volgens verzoekster duidelijk dat zij bij terugkeer naar Kameroen een risico loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. Mocht verzoekster zichzelf kunnen beschermen, dan had ze het land niet verlaten.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "*motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur*" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster is van mening dat het CGVS haar redeneringen niet of op zeer algemene en vage wijze motiveert, voor zover men al kan spreken van enige motivering. Verzoekster meent hoger reeds te hebben aangetoond dat niet werd voldaan aan de motiveringsplicht. Volgens verzoekster is de motivering van het CGVS geen geldige motivering gezien het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen en slechts een gedeeltelijke weergave van het gehoor van verzoekster. Volgens verzoekster heeft het CGVS de gegevens niet correct beoordeeld en is ze niet in redelijkheid tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing werd volgens verzoekster niet op zorgvuldige wijze genomen.

en de stukken werden niet op ernstige wijze onderzocht. De stereotiepe motivering is niet adequaat en onvoldoende en totaal niet correct, aldus verzoekster.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster is van mening dat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald de mogelijke repatriëring, niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit de beslissing te kunnen halen. De beslissing zou tot gevolg hebben dat het leven en menswaardig bestaan van verzoekster in gevaar wordt gebracht.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster stelt dat ze bij terugkeer naar Kameroen het reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke, vernederende behandeling. Verzoekster meent dat ze bij terugkeer naar Kameroen onmogelijk de bescherming kan inroepen van de overheid.

2.1.5. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: informatie in verband met Bachou Akagbe en de Ejaghamstam (stuk 3), vijf internetartikelen aangaande vrouwelijke genitale verminking in Kameroen (stukken 4-7 en 9), een rapport over Kameroen van het *Refugee Documentation Centre of Ireland* van 30 april 2009 (stuk 8), een rapport van Amnesty International van april-mei 2013 (stuk 10), een rapport van de UN (stuk 11), nog een rapport over vrouwelijke genitale verminking (stuk 12), nog een internetartikel (stuk 13), een vonnis van een Amerikaans Hof van Beroep (stuk 14), een aantal rapporten over vrouwen in Kameroen (stukken 15-17), een verzoek aan het CGVS vanwege verzoekster van 29 oktober 2012 (stuk 18), een attest van dokter (L.V.) van 5 juli 2012 (stuk 19) en verzoeksters lidkaart van GAMS Belgique (stuk 20).

2.2.1. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoekster laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 9 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, *in casu* zou zijn geschonden zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.5. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat

verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België noch inzake kernelementen van haar relaas (overlijden van de vader van haar kinderen), hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster verwijst naar de algemene situatie in Kameroen voor vrouwen en in het bijzonder in de South West Province vanwaar zij afkomstig is, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoekster vervolgens een aantal redenen aanhaalt om aan te tonen dat zij niet eerder in staat was om gepaste maatregelen te nemen teneinde het vermeende gedwongen leviraatshuwelijk met (E.M.) te vermijden, dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde dat wijlen haar partner haar reeds had gewaarschuwd niet met deze broer te trouwen na zijn overlijden en naar haar dorp en familie terug te keren, alsook dat hij haar had ingelicht over de traditie in zijn dorp en zijn stam dat een vrouw besneden dient te zijn voor het huwelijk en dat een vrouw met de broer van de overleden partner dient te trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Het is dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoekster met al deze voorkennis na de begrafenis van haar partner (V.E.O.) op 5 mei 2011 gewoon in zijn dorp bleef wonen en pas op 24 juli 2011 een eerste keer trachtte te ontkomen (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Dit klemmt des te meer daar verzoekster aanvankelijk verklaarde dat haar spullen enkele dagen na de begrafenis van haar partner in het huis van (E.M.) werden geplaatst, terwijl zij later verklaarde dat haar spullen nog niet in zijn huis werden geplaatst wanneer zij op 24 juli 2011 een eerste keer trachtte te vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 8). De bestreden beslissing merkt overigens terecht het volgende op: *"Overigens is het merkwaardig dat u ongemerkt met uw zoon kon vluchten op 27 juli 2011 nadat u eerder zich op 24 juli 2011 had verzet tegen een besnijdenis (gehoorverslag, p. 9) en u was weggelopen naar een vriendin, waar u zich drie dagen schuil had gehouden (gehoorverslag, p. 8). Er zou toch verwacht worden dat (E.M.), zolang het huwelijk nog niet was voltrokken, meer waakzaam zou zijn."*

Bovendien kon verzoekster tijdens haar gehoor slechts vage verklaringen afleggen over de persoon van (E.M.). Zij wist niet precies hoe oud hij was, sinds wanneer hij chieft van het dorp was, wat de volledige naam van zijn moeder is, hoe al zijn broers en zussen heten of wat zijn beroep precies was (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 7 en 11). Nochtans zou verzoekster negen jaar in hetzelfde dorp op enkele huizen van (E.M.) gewoond hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4). In onderhavig verzoekschrift komt verzoekster dienaangaande niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is.

Waar verzoekster verder aanvoert dat zij niet naar de politie ging omdat dit op ruim vier uur wandelafstand was en de autoriteiten toch niets zouden ondernemen, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoekster minstens een poging onderneemt om de bescherming van haar eigen autoriteiten in te roepen. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat leviraatshuwelijken door de Kameroense wetgeving strafbaar werden gesteld en dat er reeds vonnissen ten gevolge van deze wetgeving werden uitgesproken. Dat er nog steeds geweld tegen vrouwen voorkomt en dat er nog steeds leviraatshuwelijken plaatsvinden in delen van Kameroen, zoals blijkt uit verzoeksters informatie (stukken 15-17), doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters vrees gedwongen te worden tot een leviraatshuwelijk met de broer van haar overleden partner. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan haar vrees in het kader van dit huwelijk te worden besneden.

In zoverre enig geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vrees een gedwongen leviraatshuwelijk te moeten aangaan met de broer van haar overleden partner en in het kader hiervan een besnijdenis te moeten ondergaan – *quod non in casu* – dan toont verzoekster niet aan dat zij zich niet elders in Kameroen zou kunnen vestigen om hieraan te ontkomen. Verzoekster bevestigt in onderhavig verzoekschrift immers zelf dat vrouwelijke genitale verminking vaak voorkomt in de South West Province, doch veel minder in andere delen van Kameroen. Haar bewering dat zij overal in Kameroen kan worden teruggevonden omdat (E.M.) de chieft is van zijn dorp, is een blote bewering en wordt met geen enkel concreet element gestaafd.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht op dat verzoeksters bewering in onderhavig verzoekschrift dat zij ook vreest besneden te worden indien zij naar haar eigen dorp terugkeert, zeer merkwaardig is. Verzoekster werd als kind immers nooit besneden; volgens haar beweringen omdat zij toen ziek was, hetgeen echter niet verder wordt aangetoond en waarvan moeilijk kan worden aangenomen dat een niet duidelijk omschreven ziekte de besnijdenis zou verhinderen, zeker indien deze plaats zou vinden binnen een traditioneel ingestelde samenleving.

Zij verklaarde zelf dat een besnijdenis in Kameroen normaal op negenjarige leeftijd plaatsvindt (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 8). Het is in dit kader dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoekster met haar zoon naar België vlucht en haar dochter in Kameroen achterlaat. Dit klemmt des te meer daar zij niet geïnformeerd heeft naar de actuele situatie van haar dochter (gehoorverslag CGVS, p. 10). Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De stukken en documenten die verzoekster bijbrengt, kunnen het voorgaande niet wijzigen. Wat betreft de stukken aangaande de positie van vrouwen in Kameroen in het algemeen en betreffende vrouwelijke genitale verminking, kan verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld aangaande verzoeksters relaas dienaangaande. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze haar verzoek aan het CGVS (stuk 18) de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. Uit het medisch attest (stuk 19) blijkt enkel dat verzoekster littekens heeft, doch niet op welke manier zij deze heeft opgelopen. Bovendien, een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Verzoeksters lidkaart van GAMS Belgique (stuk 20) toont enkel aan dat verzoekster lid is van deze organisatie, doch heeft geen invloed op de bovenstaande beoordeling van haar asielrelaas.

Waar verzoekster opmerkt dat geen rekening zou zijn gehouden met “het hoger belang van haar zoontje”, dient opgemerkt dat zij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar zoontje een trauma heeft opgelopen. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas kan niet worden aangenomen dat de gebeurtenissen die zij aanhaalde met betrekking tot dit relaas, in hoofde van haar zoontje een trauma zouden hebben doen ontstaan.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Nog daargelaten dat verzoekster, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS